

Abstrakt

Evropská unie bývala v souvislosti se svou zahraniční politikou do roku 2003 označována za aktéra nedisponujícího v podstatě žádnou „tvrdou“ silou a často jí bývala přisuzována označení jako „normativní síla“, „civilní síla“ atp. Skupina autorů v čele s Ianem Mannersem však začala v souvislosti s přijetím Evropské bezpečnostní strategie v prosinci 2003 tvrdit, že Unie své „měkké“ charakteristiky pozbyla a posunula se blíže tradiční vojenské síle. Právě údajné militarizaci charakteru Společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP) po přelomu let 2003 a 2004 se tato práce věnuje, přičemž se soustředí na jednu specifickou oblast SZBP – totiž na politiku omezujících opatření neboli sankcí. Ta je jedinečná už samotným charakterem, neboť sankce představují ze své podstaty „tvrdý“, donucovací nástroj zahraniční politiky, jenž Unie samostatně užívá již od 80. let. Nabízí se proto otázka, co o charakteru Unie stále častější užívání sankcí vypovídá a zdali politika omezujících opatření z principu nestojí v opozici proti bytí „měkkou“ silou. Pomocí diskurzivní analýzy oficiálních unijních dokumentů a pomocí případové studie Barmy, která zde figuruje jako tzv. „typický případ“, se tak práce snaží prokázat, kterému ze tří zvolených typů síly (tj. normativní, civilní a vojenské) charakter Unie jako aktéra na sankční scéně nejvíce odpovídal v období 1993–2011 a také zdali a jak se v průběhu času proměnil.